

Гоян Ярема Петрович

Випускник факультету журналістики (1964 р.)

Директор
Державного спеціалізованого видавництва
дитячої літератури «Веселка»

Народився 11 липня 1940 р. у с. Долішне Залуччя (або, як його здавна називають, Залуччя над Черемошем), що біля стародавнього Снятина на Івано-Франківщині, у хліборобській родині Петра Васильовича й Олени Іллівни Гоянів.

Світлу пам'ять береже Ярема Гоян про своїх рідних. Його батько, Петро Васильович, — родом із с. Долішне Залуччя, був депутатом Народних Зборів Західної України у Львові (1939), воював на фронті, завідував сільським клубом і бібліотекою, створив сільський театр і хорову капелу, а мати, Олена Іллівна із роду Касіянів, народилася в с. Микулинці, яке тепер об'єднане зі Снятином.

У 1956 р. Ярема Петрович закінчив школу імені Василя Стефаника у Снятині і працював у колгоспі, дописуючи статті до районної газети, брав участь у роботі літоб'єднання, пробував себе в журналістиці й художній творчості.

Рання проба пера переросла для Яреми Гояна у справу всього життя — він 50 років плідно працює в царині українського слова. Розпочавши творчий шлях журналіста в районній газеті «Колгоспник» (тепер — «Голос Покуття»), пройшов велику школу в оволодінні мистецтвом слова — факультет журналістики Львівського державного університету ім. І. Франка, редакції обласних і республіканських газет.

Свою творчість Ярема Гоян присвячує людям, серед яких виріс, рідній землі, про яку пише з великою любов'ю. Він — автор повістей та оповідань «Вогні яворові» (1984), «Перстень верховинця» (1989), художніх оповідей

«Рушники» (1975) і «Славичі» (1979), краєзнавчих нарисів «Моршин» (1973), «Немирів» (1977), «Львівщина» (1982).

Вагомим здобутком у творчому доробку Яреми Петровича є художні повісті, новели, поезії (книги «Світло з неба» (2008), «Ластівка» (2003)) та об'єднані у книги «Воскресемо!» (2000) і «Присвята» (2001) повісті-есе про видатних діячів української культури: Г. Сковороду, І. Котляревського, О. Кобилянську, Ю. Федьковича, М. Шашкевича, Т. Шевченка, І. Франка, Лесю Українку, В. Стефаника, Марка Черемшину, М. Коцюбинського; сучасників письменника О. Гончара, художників О. Кульчицьку, М. Приймаченко, В. Касіяна, відомих композиторів та акторів, а серед них — книжка «Маестро» (2008) про композитора і педагога Миколу Колесу.

Творчість Яреми Гояна відзначена Національною премією України імені Тараса Шевченка (у 1993 р.) за повість «Таємниця Лесикової скрипки» (1992, 2003) та літературними преміями імені Олени Пчілки, Марка Черемшини, Івана Огієнка. За вагомий особистий внесок у розвиток книговидання і поліграфії та з нагоди відзначення 1000-ліття літописання і книжкової справи в Україні Яремі Петровичу було присвоєно почесне звання «Заслужений діяч мистецтв України».

Ярема Петрович веде значну громадську діяльність: є членом Ради Національної спілки письменників України, Центральної управи Всеукраїнського товариства «Просвіта» імені Т. Г. Шевченка. За підтримку та реалізацію національної ідеї, вагомий особистий внесок у розвиток українського книговидання, подвижницьку культурно-просвітницьку, благодійницьку діяльність, громадську активність у справі утвердження й побудови Української держави нагороджений дипломом Почесного члена товариства «Просвіта» і медаллю «Будівничий України». Багато років Ярема Гоян очолював журі літературної премії імені Лесі Українки, нині — голова журі премії імені Олени Пчілки, яку 15 років тому заснувало видавництво «Веселка».

Українська академія друкарства присвоїла Яремі Гояну звання почесного доктора з врученням диплома № 1 (2000).

Багато книг побачили світ у «Веселці» — як виквіт одного роду з Покуття, в якому є два лауреати Шевченківської премії: художник Василь Касіян і його рідний племінник, письменник Ярема Гоян. Більшість цих книжок присвячені Тарасові Шевченку: «Автопортрет» (2004), «Воскресни, мамо!» (2006), «Пророк» (2006).

Дружина Яреми Петровича Олена Богданівна також закінчила Львівський державний університет ім. І. Франка (хімік за фахом) і є автором багатьох розробок з фізико-хімічної механіки матеріалів. Старший син Олександр — журналіст, доктор філологічних наук, професор, завідувач кафедри радіо і телебачення Київського національного університету імені Тараса Шевченка, молодший Ярема також обрав фах журналіста. У родині підростає онук Арсен.

Письменник і громадський діяч Ярема Гоян щоденно живе працею і вболіванням за долю України й українського народу.

Васлужений працівник освіти України, кандидат економічних наук.

Народився 9 жовтня 1951 р. у с. Горигляди Монастирського району Тернопільської області в сім'ї сільських трударів Володимира Олексійовича та Софії Василівни, які з дитинства привчали свого сина до праці й поваги до людей.

Михайло добре навчався у школі, проявляв організаторські здібності, допомагав батькам. Проте його завжди вабили гуманітарні науки, особливо історія, тому ще школярем він твердо вирішив, що буде істориком. Та життя склалося інакше. Спочатку він навчався у Миколаївському СПТУ № 35 нафтогазрозвідки, де здобув фах машиніста-дизеліста.

Трудову діяльність М. В. Григорців розпочав у 1969 р. машиністом-дизелістом Талалаївської контори глибокого буріння тресту «Чернігівнафтогазрозвідка». Саме там серед простих робітників і формувався характер та досвід молодого енергійного юнака.

Після повернення з армії Михайло Володимирович вступив на історичний факультет Львівського державного університету імені Івана Франка, який закінчив у 1978 р. і почав працювати викладачем у Львівському кооперативному технікумі. Протягом 1979–1993 рр. обіймав посади у Львівському облвиконкомі референтом із вищих навчальних закладів, помічником заступника голови облвиконкому з питань науки, освіти, культури й охорони здоров'я.

У 1993 р. його призначили директором Львівського технікуму харчової промисловості (з 2004 р. — Львівський державний коледж харчової і переробної промисловості). За всі роки його директорства тут суттєво зміцнено матеріально-технічну базу, вдосконалено організацію навчального процесу та методичну роботу, відкрито нові спеціальності — «Комерційна діяльність», «Виробництво харчової продукції», «Ресторанне обслуговування».

За безпосередньої участі М. В. Григорціва в коледжі відкриті навчально-виробничі лабораторії технології хліба, технології бродильних виробництв, лабораторія інформаційних систем і технологій у бухгалтерському обліку та комерційній діяльності, створена сучасна комп'ютерна база, що нараховує шість кабінетів, об'єднаних в єдину мережу з виходом в Інтернет.

З ініціативи Михайла Володимировича ще в 1994–1995 рр. у навчальний процес впроваджено модульно-рейтингову систему оцінки знань та вмінь студентів, яка поетапно трансформується у кредитно-модульну систему організації навчального процесу відповідно до вимог Болонської конвенції.

Спільно з ректором Національного університету харчових технологій М. В. Григорців брав активну участь у створенні на базі коледжу заочного факультету, де здійснюється підготовка фахівців за освітньо-кваліфікаційним рівнем «бакалавр» та «спеціаліст» і забезпечується ступеневість навчання випускників коледжу.

Відчуваючи зміни в економічних відносинах у результаті запровадження ринкової економіки, М. В. Григорців

Григорців Михайло Володимирович

Випускник історичного факультету (1978 р.)

Директор Львівського державного
коледжу харчової і переробної промисловості
Національного університету харчових
технологій

у 1997 р. захистив кандидатську дисертацію «Особливості формування персоналу підприємств у сфері малого бізнесу».

За сумлінну працю на педагогічній ниві Михайло Володимирович відзначений низкою державних нагород. Він — заслужений працівник освіти України, нагороджений знаком пошани Міністерства аграрної політики України, відзнакою Міністерства освіти і науки України «Петра Могили» (2008 р.), Почесною грамотою Кабінету Міністрів України (2009 р.).

Михайло Григорців бере активну участь у роботі Ради директорів вищих навчальних закладів I–II рівнів акредитації Львівської області (на посаді члена президії) та Ради навчального комплексу Національного університету харчових технологій (на посаді голови ради).

Михайло Володимирович із приємністю згадує студентські роки в університеті, де зустрів свою дружину Галину, з якою виховав двох донечок — Зоряну та Сюзанну. З особливою повагою ставиться до викладачів, які формували його особистість як педагога та керівника. Це професор Ярослав Павлович Кісь та професор Степан Арсентійович Макачук. А з друзями-однокурсниками підтримує тісні зв'язки.

Михайло Григорців захоплюється історичною літературою, залюбки займається полюванням та бджільництвом.

М. В. Григорців працює і живе за таким життєвим принципом: «Мало бачити, мало говорити, треба розуміти та робити».

Гринів Ігор Олексійович

Випускник хімічного факультету (1983 р.)

Народний депутат України

Народився 10 березня 1961 р. у Львові в сім'ї інтелігентів Олексія Григоровича і Любові Михайлівни Гринівих. Батько працював директором Львівського виробничого об'єднання засобів пересування і протезування, мати — доцентом кафедри вищої математики університету «Львівська політехніка».

У школі юний Ігор захопився хімією, тому обрав для навчання хімічний факультет Львівського державного університету ім. І. Франка. У 1983 р., після закінчення вузу, він залишився працювати на кафедрі неорганічної хімії. З 1987 р., зацікавившись громадською діяльністю, став активістом новоствореного Товариства Лева. Перша неформальна організація в Україні відроджувала національні традиції, активізувала молодіжні культурні рухи, випускала одну з перших самвидавчих газет «Поступ». У 1988 р. молодий активіст очолив Товариство, а на I з'їзді Руху Ігор Олексійович був обраний членом Великої Ради Народного Руху.

У 1990 році Ігоря Олексійовича обрали народним депутатом України. За час роботи в парламенті він розробив закони «Про місцеві Ради народних депутатів та місцеве і регіональне самоврядування», «Про Представника Президента України», «Про громадянство України»; очолював підкомісію з розвитку місцевого самоврядування, ініціював створення українсько-польської Міжпарламентської комісії, чим започаткував традицію міжпарламентських комісій у Верховній Раді. У 1992 р. Ігор Олексійович отримав спеціальну освіту в Інституті міжнародних відносин при Міністерстві закордонних справ (тепер — Дипломатична академія при МЗС), а в 1993–1994 рр. йому було доручено представляти Україну в Комітеті Ради Європи.

У 1993 р. Ігор Гринів став виконавчим директором Українського фонду підтримки реформ. У 1996 р., отримавши юридичну освіту в університеті ім. Т. Г. Шевченка, заснував юридичну компанію «Середньоевропейська агенція».

В 1997 р. група молодих реформаторів навколо Українського фонду підтримки реформ створила партію «Реформи і порядок». Ігор Гринів очолив виконавчий комітет ПРП, став членом правління. На парламентських виборах 2002 року, окрім власне участі на виборах як кандидата у депутати, він був заступником керівника виборчого штабу. У Верховній Раді IV скликання пан Ігор очолив підкомітет зовнішньоекономічних зв'язків Комітету ВР у закордонних справах. У 2003 р. Ігор Олексійович став заступником керівника Центрального офісу блоку Віктора Ющенка «Наша Україна», а з початку президентського виборчого процесу 2004 р. працював першим заступником керівника Центрального штабу кандидата у Президенти України В. Ющенка. Ця кампанія була визнана Американською асоціацією політичних консультантів найкращою за підсумками 2005 року.

З лютого до вересня 2005 р. Ігор Олексійович очолював Національний інститут стратегічних досліджень при Президентіві України.

З листопада 2007 року пан Гринів — народний депутат України (фракція «Блоку Юлії Тимошенко»), член комітету у закордонних справах, голова підкомітету з питань зовнішньоекономічних зв'язків та транскордонного співробітництва; очолює Київську регіональну організацію партії «Реформи та порядок», заступником голови партії.

Дозвілля пан Ігор присвячує своєму давньому зацікавленню — колекціонуванню ікон, стародруків, картин львівських майстрів — уже не просто як аматор. Зібрано цілу колекцію, яку в 2008 р. було презентовано публіці під назвою «Українська ікона та артефакти XI–XVIII століть» у Музеї мистецтв імені Богдана та Варвари Ханенків.

Ігор Гринів із дружиною Оксаною виховали двох дітей: Марії зараз 25 років, Романові-Данилу — 16. Уся родина любить активний відпочинок, щороку проводить відпустку в наметах у Карпатах. Пан Ігор є членом Київського яхт-клубу.

В. Ющенко, В. Пинзенник та І. Гринів у кулуарах Верховної Ради України

Народився 2 вересня 1951 р. у с. Під'ярків Перемишлянського району Львівської області в селянській родині Михайла Олексійовича та Ганни Григорівни. Батьки з малих літ привчали дітей до праці, прищеплювали їм почуття любові до рідної землі, українських народних традицій, які Богдан Михайлович проніс через усе своє життя. І нині, затамувавши подих, переступає він поріг отчого дому, де мали чекати на дорослого сина його посивілі батьки, проте в кінці 2009 р. та на початку 2010 р. пішли з життя.

Після закінчення у 1966 р. восьми класів Львівської школи-інтернату № 6 Богдан Гриновець вступив до Львівського житлово-комунального технікуму. У 1970 р. отримав диплом спеціаліста-комунальника й того ж року був призваний на строкову службу до лав Радянської Армії.

Демобілізувавшись у 1972 р., Богдан Михайлович працював слюсарем у Львівському тресті «Львівгаз» і готувався до вступу на юридичний факультет Львівського державного (нині — національного) університету ім. Івана Франка, адже професія юриста асоціювалася з боротьбою за справедливість і порядок. У вересні 1973 р. його мрія здійснилася: Б. М. Гриновець став студентом цього престижного вищого навчального закладу.

У 1978 р. Богдан Михайлович отримав диплом юриста і розпочав свою трудову діяльність юристом-претензійником юридичного бюро Львівського заводу електроосвітлювальної арматури.

Через рік Б. М. Гриновця призначили юрисконсультом управління капітального будівництва Львівського міськвиконкому. На цій посаді він працював понад десять років.

До прокуратури Львівської області Богдан Михайлович прийшов уже досвідченим та висококваліфікованим фахівцем-юристом. Упродовж 1992–1993 рр. він обіймав посади прокурора, старшого прокурора цивільно-судового відділу.

1993 рік став переломним у професійній кар'єрі Б. М. Гриновця. Йому було висловлено високу довіру — обрано суддею Апеляційного суду Львівської області. Богдан Михайлович не лише сумлінно, зі знанням справи виконував свої нелегкі посадові обов'язки, а й успішно просувався сходинками професійного зростання. У 2004 р. його призначили заступником голови судової палати у цивільних справах Апеляційного суду Львівської області, а з травня 2007 р. Б. М. Гриновець — заступник голови Апеляційного суду — голова судової палати у цивільних справах. Богдан Михайлович також є членом Ради суддів Загальних судів Львівської області.

Своїми професійними й життєвими досягненнями Б. М. Гриновець значною мірою завдячує рідному вищому навчальному закладу. Хоч минуло понад три десятиліття, відколи Богдан Михайлович закінчив Львівський державний університет ім. Івана Франка, він і досі з повагою та вдячністю згадує своїх викладачів, які не лише роз'яснювали

Гриновець Богдан Михайлович

Випускник юридичного факультету (1978 р.)

Заступник голови Апеляційного суду
Львівської області, член Ради суддів
Загальних судів Львівської області

студентам предмети, а й були для майбутніх фахівців і наставниками, і порадиниками. Серед них — доктор юридичних наук, професор кафедри цивільного права та процесу Зорислава Василівна Ромовська, кандидат юридичних наук, доцент кафедри трудового, земельного та колгоспного права Теодор Іванович Цигилик, кандидат юридичних наук, доцент кафедри кримінального права та процесу Петро Трохимович Землянський та ін.

Трудові будні судді, а надто заступника голови Апеляційного суду, нелегкі та суворі, сповнені низки напружених моментів. Тому Богдан Михайлович часто під час відпусток та вихідних днів виїжджає на природу, де відпочиває душею, милуючись чарівними Прикарпатськими краєвидами, а то й гордими вершинами Карпат. А ще проводить час у родинному колі.

Разом із дружиною Ольгою Семенівною, яка закінчила Львівський поліграфічний технікум, а нещодавно, працюючи менеджером на концерні «Хлібпром», здобула освіту економіста у Львівському національному університеті ім. Івана Франка, виховали доньку й сина, які пішли шляхом батька — закінчили юридичний факультет Львівського університету. Обоє живуть і працюють у місті Лева. Старша Оксана — помічником судді у Львівському апеляційному адміністративному суді, Орест обіймає ту ж посаду в Галицькому районному суді м. Львова.

Своє життєве кредо — «Допомагати людям в міру можливого» — Богдан Михайлович підтверджує не на словах, а на ділі.

Гром'ук Роман Теодорович

Аспірант кафедри філософії
(спеціальність — естетика, 1964–1967 рр.)

Завідувач кафедри теорії літератури
і порівняльного літературознавства
Тернопільського національного педагогічного
університету ім. В. Гнатюка

Доктор філологічних наук, професор, дійсний член Академії наук вищої школи України, професор Українського вільного університету у Мюнхені (Німеччина), Ягеллонського університету (Польща), член Національної спілки письменників України.

Народився 21 березня 1937 р. у с. Глушин Бродівського району Львівської області в селянській родині.

Навчався у місцевій сільській школі. Продовжив навчання у Бродівському педучилищі. Закінчивши його з відзнакою, у 1955 р. вступив на історико-філологічний факультет Львівського педагогічного інституту. В інституті поступово формувався смак до наукових досліджень. За розвідку «Літературна еволюція у повісті І. Франка «Воа constrictor» одержав диплом першого ступеня на Всеукраїнському конкурсі студентських наукових робіт (1958 р.), став одним з ленінських стипендіатів. Відтоді вважає себе заангажованим Франком. За увічнення пам'яті Каменяра Роман Гром'ук у 2007 р. був нагороджений орденом «За заслуги» III ступеня.

Вищу освіту завершив 1960 р. у Дрогобичі, куди було перебазовано Львівський педінститут. До 1964 р. учителював на Хмельниччині і Тернопільщині, служив у війську.

Упродовж 1964–1967 рр. Романові Гром'уку пощастило навчатися в аспірантурі Львівського державного університету. Три роки роботи від рання до смеркання в бібліотеках Львова, Києва, Москви — незабутня пора.

З 1967 р. Роман Теодорович працював на освітянській ниві: викладав на кафедрі естетики і теорії літератури

Донецького університету; був доцентом, деканом фінансово-економічного факультету Тернопільського фінансово-економічного інституту. Від 1975 р. — в Тернопільському педагогічному інституті (нині Тернопільський національний педагогічний університет ім. В. Гнатюка): доцент, завідувач кафедри української літератури, декан філологічного факультету, з 1995 р. — завідувач кафедри теорії літератури і порівняльного літературознавства.

Пан Роман — перший голова обласної ради Всеукраїнського товариства «Просвіта» ім. Т. Шевченка. Очолював обласну організацію Демократичної партії України. Обирався народним депутатом колишнього СРСР. Був представником Президента України в Тернопільській області (1992–1994). Почав публікуватися ще в студентські роки.

Нині Роман Гром'ук виступає як теоретик літератури, літературний критик і публіцист. Автор понад 400 наукових робіт. Найголовніші монографії і книжки: «Естетика і критика», «Громадянськість і професіоналізм: соціальна відповідальність критики», «Що доведено життям: актуальні проблеми літератури і літературної критики», «Давнє і сучасне. Вибрані статті з літературознавства», «Орієнтації, роздуми, дискурси». Із завершеного упродовж життєвого шляху особливу гордість складає утвердження і розробка методики рецептивно-комунікативного підходу до розуміння словесних текстів.

Сповідує кредо: *Semper tiro — завжди учень.*

«...Українське літературознавство поволі, але неухильно долає свою вторинність і вузьке соціологізаторство... Ще раз переконуємось: немає периферійної науки — є духовна периферія і лінощі думки. Освоєння методології феноменологічної естетики, структуральної поетики, архетипної критики, рецептивної естетики, постструктуралістичних пошуків — неодмінна умова для апробації власних літературознавчих ідей, що впливають з українського літературного процесу, але не гарантія успіху. Наука не терпить вторинності, бо тоді вона перетворюється в популяризаторство (до речі, теж необхідне)...»

Риси з «Автопортрета» (відповіді на запитання журналу «СіЧ») — 1996 р.

«...Мої творчі набутки пов'язую не з опублікованими працями (книжками, статтями), а з формуванням кадрів науковців, з організацією науки: я створив кілька кафедр, налагоджував їх роботу, був деканом у двох ВНЗ, а головне — керував аспірантами, докторантами, опонував під час захисту десятків кандидатських і докторських дисертацій, був експертом ВАК, очолював учену спеціалізовану раду. А це не просто «головування» і «керівництво» — це формулювання тем, читання і редагування, виправлення тисячі томів, не говорячи вже про багатогодинні консультації, розмови тощо...»

З інтерв'ю «Люблю літературу як мистецтво слова» (Б. Новосядлий. Освячені любов'ю Тернопілля. — Тернопіль, 2007. — С. 90–99).

Гародився 3 березня 1954 р. у с. Голосків Коломийського району Івано-Франківської області в родині Петра Івановича (світлої пам'яті) і Людмили Андріївни Гуків. Батько 43 роки працював директором школи, мати — вчителем, обидва мовники. Сина ж із дитинства захоплювала не лірика, а техніка.

Успішно закінчивши школу, Олександр не вагався у виборі професії і 1971 р. вступив на фізичний факультет Львівського державного університету імені Івана Франка, на якому готували спеціалістів з прикладної фізики за спеціальністю «Радіофізика та електроніка». Університетська п'ятирічка була чи не найударнішою в житті, але зрештою саме вона дозволила крокувати в ногу з науково-технічним прогресом в обраній галузі.

Після закінчення університету з 1976 р. Олександр Петрович працював в Івано-Франківському спеціальному конструкторському бюро засобів автоматизації, яке спеціалізувалося переважно на розробці та виготовленні засобів автоматизації технологічних процесів на базі мікропроцесорної техніки для підприємств нафтогазового та енергетичного комплексів. Для перспективного молодого спеціаліста колектив став справжньою школою професійної майстерності.

Від 1981 р. життя Олександра Гука пов'язане із Львівським науково-виробничим об'єднанням «Термоприлад». Прийшов в об'єднання на посаду інженера, він доріс до начальника відділу, заступника генерального директора, а у 2001 р. очолив колектив. На посаді директора розкрився величезний потенціал Олександра Петровича — науковця, виробничника, організатора.

За різними оцінками, вимірювання температури становлять близько 30 % усіх вимірювань у сучасній промисловості та науці. У НВО «Термоприлад» розроблено і налагоджено випуск понад 1000 типів приладів контролю температури практично для всіх галузей народного господарства та наукових досліджень у температурному діапазоні від -270°C до $+4000^{\circ}\text{C}$. Фахівцями об'єднання одержано понад 500 авторських свідоцтв на винаходи.

Успішна виробнича діяльність об'єднання ґрунтується на постійній оптимізації наукових досліджень. Сам О. П. Гук має більше 60 опублікованих наукових праць, захистив дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата технічних наук «Кабельні первинні термоелектричні перетворювачі з покращеними метрологічними і експлуатаційними характеристиками», є членом-кореспондентом Міжнародної термоелектричної академії.

Оптимізм Олександра Петровича щодо майбутніх успіхів об'єднання живиться, серед іншого, професійними досягненнями працівників НВО «Термоприлад» —

Гук Олександр Петрович

Випускник фізичного факультету (1976 р.)

**Генеральний директор
Львівського науково-виробничого
об'єднання «Термоприлад» імені В. Лаха.**
Кандидат технічних наук, член-кореспондент
Міжнародної термоелектричної академії

випускників фізичного факультету Львівського університету різних років: це Ігор Борис (1991 р.), Ольга Гаєвська (1970 р.), Василь Галуга (2003 р.), Ірина Гічпан (1968 р.), Богдан Гурський (1971 р.), Іванна Іваськевич (1971 р.), Марта Жупник (1974 р.), Стефанія Кубишин (1970 р.), Василь Пилип'юк (1980 р.), Владислава Пилипишин (1969 р.), Лідія Стасюк (1971 р.), Василь Ярмолук (1969 р.), Тарас Мочульський (1989 р.).

За багаторічну сумлінну працю, високий професіоналізм, вагомий особистий внесок у розвиток машинобудівної галузі О. П. Гук має численні подяки від Міністерства промислової політики України, нагороджений Почесною грамотою Львівської обласної державної адміністрації.

Пан Олександр бере активну участь у громадському житті тепер уже рідного йому Львова. Пишається тим, що був депутатом Франківської районної ради м. Львова першого демократичного скликання.

Багато щасливих років поряд з Олександром Петровичем його натхненник і порадник — люба дружина Людмила Ярославівна. Разом вони виховали двох синів-соколів: старший Назарій, як і мама — лікар; молодший Ярема нині студент Львівського національного університету імені Івана Франка.

Гуцал Іван Павлович

Випускник юридичного факультету (1986 р.)

Суддя Яворівського районного
суду Львівської області

Народився 11 червня 1958 р. у с. Михайлівка Гайсинського району Вінницької області в сім'ї колгоспників. І батько, Павло Пилипович, і мати, Лідія Раствіна, — працювали у колгоспі «Перемога» с. Михайлівки Гайсинського району Вінницької області.

У 1981 р. вступив на юридичний факультет Львівського державного університету імені Івана Франка. На вибір спеціальності великою мірою вплинули кінофільми та книги на відповідну тематику, прочитані у шкільні роки. До того ж хлопець будь-що прагнув довести дівчині, з якою зустрічався, що зможе легко стати студентом такого престижного факультету.

Після закінчення університету в 1986 р. Іван Гуцал був обраний суддею Яворівського районного народного суду Львівської області, а вже у 1990 р. очолив цей суд і був його незмінним головою протягом наступних 18 років — до 2008 р. Зараз він знову працює в ньому суддею.

Іван Павлович упевнений, що стати справжнім знавцем своєї справи і шанованим суддею йому допомогли роки навчання на юридичному факультеті Львівського університету, адже саме завдяки здобутим тоді ґрунтовним знанням і теоретичній підготовці, а також своїй наполегливості й цілеспрямованості він зміг досягти високого рівня професіоналізму. Сьогодні багато хто з однокурсників Івана Павловича, працюючи на відповідних посадах у різних регіонах України, так само завдячує своїми досягненнями університетській науці.

Упродовж усіх років, що минули з моменту закінчення університету, Іван Гуцал підтримує зв'язки зі своєю alma mater, адже на юридичному факультеті працюють його

однокурсники, чікими мудрими порадами із проблемних питань він часто керується у роботі. Зі свого боку Іван Павлович також бере участь у житті факультету. Приміром, у 2007 р. він був головою державної кваліфікаційної комісії.

І. П. Гуцал неодноразово був обраний делегатом з'їзду суддів України, брав участь у численних міжнародних конференціях на правову тематику, у робочих зустрічах українських суддів із колегами по роботі Республіки Польща. Іван Павлович навіть організував українських суддів для дружніх футбольних матчів із правниками Польщі. За результатами цих ігор українська команда має нагороди від польського легіонера Гжеґоша Лято.

У 2002 р. Іван Гуцал був нагороджений почесною грамотою Верховного суду України та Ради суддів України за заслуги у здійсненні правосуддя, великий внесок у забезпеченні захисту прав і свобод громадян та високий професіоналізм, а також грамотами Апеляційного суду Львівської області, Львівської облдержадміністрації, Львівського обласного управління юстиції та територіального управління Державної судової адміністрації у Львівській області. У 2008 р. Іванові Павловичу вручили пам'ятну медаль Міністра справедливості Республіки Польща за особистий внесок у розвиток дружніх та робочих стосунків між суддями України та суддями Польщі, а у грудні 2009 р. голова Державної прикордонної служби України нагородив його медаллю «За сприяння в охороні державного кордону України».

У родині Івана Павловича — майже всі професійні юристи. Його дружина — також випускниця правничого факультету, працює приватним нотаріусом у Яворівському районі. Старший син Павло, як і його батько, закінчив юридичний факультет Львівського національного університету і зараз набуває досвіду на посаді помічника судді Апеляційного суду Львівської області, донька Оксана навчається на п'ятому курсі цього ж факультету, а молодший син Остап відвідує дитячий садок.

Іван Павлович захоплюється полюванням і є членом мисливського товариства у Яворівському районі. Крім того, любить кататися на лижах, а віднедавна ще й навчається кататися на ковзанах.

У своїй діяльності дотримується принципу — *«Краще поганий мир, ніж хороша війна»*.

Зустріч із випускниками у Львові, 2009 р.

Народився 28 липня 1947 р. у м. Хуст на Закарпатті.

Батьки Василя Данюка мріяли, щоб син здобув фах лікаря, проте юнак обрав інший шлях, бо з дитинства бачив себе винятково юристом.

У 1966 р. він стає студентом юридичного факультету Львівського державного університету імені Івана Франка. Навчання поєднує із трудовою діяльністю, яку розпочав ще у грудні 1965 р., працюючи судовим виконавцем Хустського районного народного суду Закарпатської області. Було нелегко: вранці — уроки, по обіді — робота, вночі — підготовка до семінарів та заліків, проте В. В. Данюк жодного разу не пошкодував, що обрав саме юриспруденцію.

Увійти в суддівство Василію Василювичу допомагали Юрій Васильович Мартин, Людвіг Андрійович Гіриц, професор Борис Йосипович Тищик та інші, що виховували його справжнім українцем, покликаним захищати інтереси простих громадян. Неабияким взірцем для майбутнього юриста став дядько — Юрій Васильович Шкръобинець, який працював письменником-перекладачем і був удостоєний премії імені М. Т. Рильського.

3 липня 1969 р. В. В. Данюк обіймав посаду державного нотаріуса Мукачівської, а з серпня 1972 р. — Виноградівської нотаріальних державних контор Закарпаття.

У 1973 р. протягом п'яти місяців виконував обов'язки народного судді Виноградівського районного народного суду Закарпатської області, проте у травні цього ж року на рік змінив цивільний одяг на військовий — проходив службу в армії.

Демобілізувавшись, знову повернувся до улюбленої справи. Упродовж кількох місяців працював нотаріусом Хустської державної нотаріальної контори; обіймав посаду адвоката Виноградівської юридичної консультації Закарпатської обласної колегії адвокатів.

3 жовтня 1974 р. по квітень 1976 р. — старший державний нотаріус Мукачівської державної нотаріальної контори.

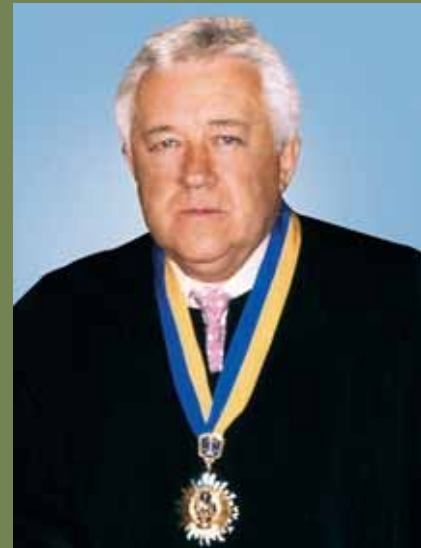
Більше тридцяти років трудової діяльності Василя Василювича пов'язано із Хустським районним народним судом Закарпатської області. Тут із квітня 1976 р. він працював народним суддею, а у червні 1987 р. — очолив установу.

Лише на короткий проміжок (з травня 2003 р. до травня 2004 р.) Василь Данюк залишав стіни рідного суду і обіймав посади судді, виконавця обов'язків першого заступника голови, першого заступника голови Апеляційного суду Закарпатської області, та вже за рік повернувся до Хустського районного народного суду і з грудня 2004 р. знову посів крісло голови.

Протягом 1994–2002 рр. — член, голова кваліфікаційної комісії суддів Закарпатської області. З 2002 р. дотепер — член кваліфікаційної комісії суддів загальних судів Львівського апеляційного округу.

Стаж В. В. Данюка у галузі права становить понад 43 роки, з яких більше 33 років свого життя він присвятив суддівству.

Указом Президента України від 25 липня 1997 р. йому присвоєно звання «Заслужений юрист України».

Данюк Василь Васильович

Випускник юридичного факультету (1972 р.)

Голова Хустського районного
суду Закарпатської області.

Заслужений юрист України,
суддя першого кваліфікаційного класу

Нагороджений орденами Святого Миколая Чудотворця та «За заслуги» III ступеня, відзнакою Вищої ради юстиції України (2002), Почесною грамотою Верховного Суду України та Ради суддів України (2005), Почесною грамотою Верховної Ради України (2007).

Озираючись на пройдений шлях, Василь Данюк запевняє, що материнські настанови, які заклала мудра нянька у щире дитяче серце, — не поділяти людей на категорії, завжди і до кожного ставитися з повагою — допомогли йому на життєвій ниві.

Трудовими досягненнями завдячує він колегам та найбільше — своїм близьким: дружині Ользі Михайлівні (за фахом інженеру-будівельнику) та доньці Лесі (працює приватним нотаріусом), яка успадкувала від батька толерантність і врівноваженість. Саме родина завжди підтримує чоловіка та люблячого татуся.

У розумінні В. В. Данюка бути гарним юристом — це насамперед, справедливо ставитися до людей, дотримуватися законодавства. Нині він сам є вихователем і наставником: підготував сім суддів та помічників суддів, четверо з яких працюють у м. Хуст, інші — в Апеляційному суді Закарпатської області.

Змолоду захоплювався футболом, часто захищав честь міста та району на змаганнях. Ще одне хобі — водіння автомобіля. Та найбільше Василь Василювич любить займатися вихованням свого улюбленця — онука Олежика.

Життєве кредо: «Порядність, повага, доброта до людей, добросовісна професійна діяльність у забезпеченні справедливого і законного правосуддя».

Даниляк Василь Валерійович

Випускник економічного факультету (1996 р.)

Віце-президент
ВАТ «Концерн Галнафтогаз»
із фінансово-інвестиційних питань,
виконавчий директор
Універсальної інвестиційної групи

Член наглядової ради ВАТ «Концерн Хлібпром», член наглядової ради ВАТ «Страхова компанія «Універсальна», радник Генерального Почесного Консула Литовської Республіки у Львові з економічних питань

Народився 21 квітня 1974 р. у м. Стрий Львівської області, яке бере свою назву від однойменної швидкої і норовливої річки.

Атестат зрілості одержав у рік відновлення незалежної Української держави. Того ж 1991 р. вступив на наймолодший, економічний, факультет Львівського державного університету імені Івана Франка, обравши спеціальність «Економічна кібернетика». Студював наукові дисципліни, брав участь у роботі Асоціації молодих економістів університету, займався спортом, у складі університетської збірної з волейболу захищав спортивну честь рідного вузу.

Ще студентом Василь почав працювати в комерційних структурах, які згодом стали ядром холдингу «Універсальна інвестиційна група».

У 1996 р. успішно закінчив університет, якому завдячує передовсім глибокою економічною та математичною підготовкою, формуванням навичок системного мислення в аналізі економічних явищ будь-якого рівня складності.

Протягом 2001–2004 рр. очолює фінансовий департамент ВАТ «Концерн Галнафтогаз» — одного з провідних операторів на вітчизняно-

му ринку нафтопродуктів. Підприємство розбудовує мережу автозаправних комплексів «ОККО», що за якістю обладнання, рівнем сервісу і своєю глобальною філософією прирівнюються до кращих аналогів Євросоюзу.

Під його безпосереднім керівництвом налагоджувалася співпраця Концерну з провідними міжнародними фінансовими установами, зокрема з Європейським банком реконструкції та розвитку. Василь Даниляк був керівником спільного з Міжнародною фінансовою корпорацією (група Світового банку) проекту вдосконалення корпоративного управління в «Концерні Галнафтогаз», результатом якого стала розробка та впровадження одного з перших у країні кодексів корпоративного управління.

У 2004 р. Василя Валерійовича переведено на посаду виконавчого директора Універсальної інвестиційної групи — холдингової компанії, яка здійснює координацію та управління низкою успішних бізнес-проектів, серед яких ВАТ «Концерн Галнафтогаз», «Страхова компанія «Універсальна», «Концерн Хлібпром». Василь Даниляк є членом наглядових рад цих акціонерних товариств.

Після вдосконалення організаційно-управлінської структури ВАТ «Концерн Галнафтогаз» у 2008 р. Василь Даниляк став віце-президентом компанії з фінансово-інвестиційних питань.

Сьогодні «Галнафтогаз» є визнаним лідером в Україні з корпоративного управління, прозорості та інформаційної відкритості бізнесу. Компанія реалізує багато важливих соціальних проектів і програм, зокрема в галузі освіти, захисту довкілля та прав людини, у царині культури і спорту. У 2007 р. Концерн приєднався до Глобального Договору ООН, що містить 10 основних принципів корпоративної соціальної відповідальності.

«Концерн Галнафтогаз» опікується і базовим навчальним закладом — Львівським національним університетом імені Івана Франка: підтримує економічний факультет, долучається до проведення студентських наукових конференцій, щорічного Дня економіста та Дня кібернетика, організовує конкурси бізнес-ідей, заохочуючи студентів та молодих науковців не лише матеріальною винагородою, а й можливістю працевлаштування на підприємствах Універсальної інвестиційної групи.

Попри напружений робочий графік, Василь Даниляк знаходить час і для захоплень: гірських лиж і волейболу, який уподобав іще за часів студентства.

Під безпосереднім керівництвом Василя Даниляка виросла ціла плеяда успішних молодих менеджерів, які вже сьогодні відіграють провідні ролі у компаніях Універсальної інвестиційної групи і здобули визнання не тільки у своїх трудових колективах, а й на загальнонаціональному рівні. Основне напуття Василя Валерійовича молодим колегам: «Краще щось на «добре» зробити сьогодні, ніж на «дуже добре» післязавтра чи «ідеально», але ніколи».

Під час підписання угоди про входження ЄБРР у статутний капітал «Концерну Галнафтогаз»

Народився 12 січня 1958 р. у м. Мукачеві Закарпатської області в робітничій родині. У 1975 р. закінчив у рідному місті середню школу № 1 ім. О. С. Пушкіна і розпочав свою трудову діяльність слюсарем локомотивного депо станції Мукачево.

Упродовж 1976–1978 рр. Сергій Миколайович проходив дійсну військову службу в лавах Радянської армії. Спочатку був радіотелеграфістом військової частини 03676 Київського військового округу, а згодом став командиром відділення цієї ж військової частини. Демобілізувавшись, С. М. Демченко знову повернувся на попереднє місце роботи.

Мрія стати суддею привела його у грудні 1980 р. на підготовче відділення юридичного Львівського державного університету імені Івана Франка. В серпні наступного року Сергій Миколайович був уже студентом цього вузу, який закінчив у 1986 р.

Незабутніми стали для С. М. Демченка студентські роки, зокрема робота в будівельних загонах та в колгоспах, спілкування з друзями, безсонні ночі перед іспитами. А також у нього на все життя залишилися глибокі враження від спілкування з викладачами: В. Г. Сокуренок, П. М. Рабиновичем, В. С. Кульчицьким, В. В. Титовою, З. В. Ромовською, В. Т. Нором, В. В. Луцем, В. М. Кампо.

Свою кар'єру професійного судді Сергій Миколайович розпочав відразу після закінчення навчання в університеті. У 1986 р. С. М. Демченка призначили стажистом народного судді Мукачівського районного суду. А через рік його обрали суддею Мукачівського районного народного суду Закарпатської області. В серпні 1990 р. Сергія Миколайовича призначили суддею Мукачівського міського народного суду.

У квітні 1995 р. рішенням сесії Закарпатської обласної Ради народних депутатів С. М. Демченка обрали суддею Мукачівського районного суду та затвердили головою цього ж суду. В березні 2004 р., після об'єднання міського й районного суду в міськрайонний, Сергія Миколайовича перевели на посаду судді Мукачівського міськрайонного суду Закарпатської області, а в грудні 2004 р. — призначили заступником голови Мукачівського міськрайонного суду Закарпатської області.

На підставі Постанови Верховної Ради України від 8 липня 2005 р. С. М. Демченка обрано суддею Мукачівського міськрайонного суду Закарпатської області безстроково. У березні 2006 р. його зараховано до штату апеляційного суду Закарпатської області, а 31 березня 2006 р. обрано головою ради суддів Закарпатської області.

Указом Президента України від 23 жовтня 2006 р. Сергій Миколайович призначений головою апеляційного суду Закарпатської області.

Загалом стаж роботи С. М. Демченка в галузі права становить понад 20 років, з них понад 18 років — на посаді судді.

Як голова Апеляційного суду Закарпатської області він здійснює організаційне керівництво діяльністю суду,

Демченко Сергій Миколайович

Випускник юридичного факультету (1986 р.)

Голова Апеляційного суду
Закарпатської області

представляє інтереси суду у відносинах з іншими органами державної влади, органами місцевого самоврядування, громадянами та організаціями. С. М. Демченко успішно справляється з керівництвом обласного органу правосуддя завдяки своїм організаційним здібностям, сумлінності, вимогливості до себе, дисциплінованості. Та він не лише хороший керівник, а й чуйна, справедлива людина, підтримує доброзичливі стосунки з колегами.

Щасливо склалося й особисте життя Сергія Миколайовича. Разом з дружиною виховали двох доньок, які пішли шляхом батька — отримали юридичну освіту в Закарпатському національному університеті.

З'їзд суддів України, 2006 р.

Демедюк Юрій Миколайович

Випускник геологічного факультету (1979 р.)

Керівник Служби Секретаря
Ради національної безпеки і оборони України —
перший помічник Секретаря Ради
національної безпеки і оборони України

Народився 7 липня 1957 р. у м. Мостиська на Львівщині. Батько Микола Севастьянович — на той час шахтний геолог, мати Мирослава Романівна — вчителька у школі, вищу освіту здобули у Львівському університеті. Дитинство та шкільні роки Юрія пройшли у Львові.

У 1974 р. Юрій Миколайович вступив до Львівського державного університету імені Івана Франка. Обраний ним факультет — геологічний — був не лише покликом романтичної душі, а й бажанням фахово долучитися до батьківських досліджень Українських Карпат. У 1979 р. з дверей університету вийшов фахівець із геологічної зйомки, пошуку і розвідки родовищ корисних копалин.

Під час навчання молодий інженер-геолог під впливом справжніх знавців своєї справи, професорів університету, захопився геологією настільки, що вирішив присвятити себе науці. Впродовж трьох років, до 1981 р., Юрій працює в складі групи Львівського університету з вивчення геологічної будови Гісарського хребта на Тянь-Шані, а вже з 1982 р. — асистентом *alma mater*. Через чотири роки після захисту кандидатської дисертації, вже як молодший науковий співробітник Інституту геологічних наук АН УРСР, Юрій Миколайович стає знаним фахівцем із питань морських геологічних досліджень у Чорному морі. Молодого науковця помітили і як наукового співробітника запросили до Президії АН УРСР.

Надзвичайно цікавим став для Юрія Миколайовича досвід роботи в якості одного з керівників Науково-

дослідного центру «Рогбане» у Гвінейській Республіці (м. Конакрі). В цей час він здійснив низку морських експедицій і досліджень на шельфі Західної Африки. Протягом 1988–1990 рр. було багато наукової та організаційної роботи, яка продовжувалася в Україні на посаді вченого секретаря Інституту геологічних наук АН УРСР. З 1993 по 1996 рр. Юрій Миколайович працює в Національному агентстві морських досліджень і технологій при Кабінеті Міністрів України, де на різних керівних посадах забезпечує геологічне вивчення українського шельфу Чорного моря та ініціює присутність України в питаннях освоєння покладів Світового океану.

У 1997 р. Головне науково-організаційне управління Міністерства України у справах науки і технологій отримало талановитого керівника в особі Ю. М. Демедюка. Важливим результатом цього періоду його роботи стали збереження і розвиток національної системи науково-технічної інформації, формування й становлення нових напрямків фундаментальних та прикладних досліджень.

Багаторічний досвід науковця і талановитого менеджера став у нагоді Юрію Миколайовичу і на відповідальних посадах у складі апарату Ради національної безпеки і оборони України, де він працює з листопада 1997 р. Упродовж більш ніж десяти років на посадах від державного експерта до керівника Служби і першого помічника Секретаря Ради національної безпеки і оборони України робота Ю. М. Демедюка пов'язана з послідовним і фаховим забезпеченням державних інтересів на найвищому рівні. Зокрема за його безпосередньої участі ще в далекому 1997 році було прийнято важливе, але актуальне і до цього часу для численного вітчизняного колективу науковців і освітян рішення Ради національної безпеки про стан науково-технологічної сфери України та невідкладні заходи щодо підвищення ефективності її державного регулювання. А незабутні враження від морських геологічних досліджень у чорноморській акваторії та Атлантичному океані стали передумовою наполегливої ініціативи Юрія Миколайовича до прийняття у 2008 році історичного рішення Ради національної безпеки про заходи щодо забезпечення розвитку України як морської держави, яким, по суті, вперше окреслено основні напрямки і перспективи входження нашої країни рівноправним партнером до міжнародного морського співтовариства.

Відповідальність та розуміння важливості для країни роботи відомства, в якому працює Ю. М. Демедюк нині, не заважають йому бути доброю та щирою людиною. Він із теплотою і вдячністю згадує рідний університет, професорів та викладачів, які своєю роботою, ставленням до студентів і до життя формували світогляд молоді, вчили самостійно будувати своє майбутнє і змінювати світ.

А у важкі хвилини життя Юрія Миколайовича зіграють своєю любов'ю донечки Софія, Олеся, син Антон і дружина Руслана.

Народився 20 січня 1963 р. у с. Задільське Сколівського району Львівської області в родині Василя Івановича та Софії Василівни. Іван мав здібності до точних наук, особливо добре розв'язував задачі з алгебри та доводив теореми з геометрії. Тому питання «ким бути» перед ним не стояло. Відразу після закінчення у 1980 р. Завадівської середньої школи на Львівщині вступив на фізико-математичний факультет Львівського державного університету ім. Івана Франка.

Здобувши вищу освіту за спеціальністю «Математика», І. В. Денькович розпочав свою трудову діяльність учителем середньої школи № 73 м. Львова. У 1992 р. його призначили заступником директора з навчально-виховної роботи, а у вересні 2000 р. І. В. Денькович очолив Львівську загальноосвітню школу № 18.

У час перебудови та проголошення незалежності України Іван Васильович брав активну участь у громадсько-політичному житті Львівщини, утвердженні національно-демократичних ідей у регіоні. У 2002 р. І. В. Денькович вступив у партію «Всеукраїнське об'єднання «Батьківщина». Того ж року його обрали депутатом Львівської міської ради. У 2003 р. Іван Васильович став головою Львівської обласної організації «ВО «Батьківщина».

Переломним у житті І. В. Деньковича став 2003 рік, адже саме в цей час він залишив педагогічну роботу і перейшов до професійної політичної діяльності — обійняв посаду помічника-консультанта народного депутата України Ю. В. Тимошенко.

У листопаді 2004 р. Іван Васильович у силу певних обставин, що склалися, знову почав працювати директором загальноосвітньої школи № 18.

У 2006 р. І. В. Денькович повернувся в політику. Його обрали депутатом Львівської обласної ради, а згодом — заступником голови Львівської облради.

У 2007 р. на позачергових виборах до Верховної Ради України Іван Васильович пройшов до Парламенту за списком БЮТ і став народним депутатом України. Ось уже рік він бере безпосередню участь у законотворенні, відчуваючи в цей нелегкий і суперечливий час і свою відповідальність за долю країни.

Іван Васильович разом із дружиною та донькою

Денькович Іван Васильович

Випускник фізико-математичного факультету (1985 р.)

Народний депутат України

Хоч І. В. Денькович нині не працює за здобутим у Львівському університеті фахом, проте він вважає, що саме цей престижний вуз відіграв важливу роль у його не лише професійному, а й особистісному становленні. З теплотою і вдячністю згадує він своїх викладачів, які не тільки роз'яснювали студентам математичні формули й теореми, а насамперед навчали бути справжніми людьми. Серед таких сіячів мудрості й добра — заступник декана, а згодом і декан математичного факультету Ярослав Григорович Притула, який викладав математичний аналіз (теорія), викладач теорії функцій та функціонального аналізу Мирослав Мирославович Шеремета, Тетяна Омелянівна Мельник — математичний аналіз (практика) і багато інших, які назавжди залишаться в його пам'яті.

Іван Васильович щасливий тим, що закінчив один із найпрестижніших вузів не лише в Україні, а й за її межами, що проживає у найчудовішому місті Лева, зведеному одним з найславетніших громадсько-політичних діячів свого часу — князем Данилом Галицьким. І хоч нині депутатська робота змушує І. В. Деньковича перебувати більше в Києві, та думками він завжди у рідному Львові, поряд із родиною, друзями.

Особисте життя Івана Васильовича склалося також щасливо. Разом із дружиною Аллою Борисівною, яка працює приватним підприємцем, виховали двох чудових доньок. Обоє пішли шляхом батька — навчаються у Львівському національному університеті ім. Івана Франка, старша Ольга — на юридичному факультеті, а молодша Лілія — на романо-германській філології, вивчає англійську мову.

Джоджик Ярослав Іванович

Випускник фізичного факультету (1982 р.)

**Народний депутат України III, IV, VI скликань.
Член Комітету Верховної Ради з питань бюджету.
Заступник голови Української народної партії.
Президент Ліги підприємців Тернопільщини**

Народився 9 січня 1960 р. у Тернополі в родині репресованих: за участь в ОУН-УПА батько був ув'язнений на 10, а матір на 25 років.

У школі Ярослав Іванович навчався охоче і старанно, всі предмети давалися легко. Він брав участь у республіканських олімпіадах з фізики, відвідував спортивні секції: займався боксом, у бігу на 3 км ставав неодноразовим призером міських змагань, дуже любив футбол і навіть був запрошений на удосконалення майстерності до Львівського спортивного інтернату. Школу хлопець закінчив успішно — із золотою медаллю.

У 1982 р. Ярослав Джоджик закінчив Львівський державний університет, де отримав спеціальність інженера-фізика і зміг згодом реалізувати себе як висококласного фахівця завдяки тим знанням, які йому дали викладачі О. Влох, І. Юхновський, Я. Дутчак, М. Пашковський, Л. Синицький та інші. Також у студентські роки Ярослав Іванович здобув хороших друзів, серед яких його однокурсники Роман Волощук, Василь Бирик, Олександр Івачевський, Володимир Білоцький.

Після навчання працював у Нальчику на заводі напівпровідникових приладів. Згодом переїхав до Тернополя, де «доріс» до начальника відділу технічного обслуговування в обчислювальному центрі облспоживспілки.

Коли відбувався перехід від планової до ринкової економіки, Ярослав Іванович спільно із групою фахівців з науково-дослідних інститутів Тернополя працював над розробкою програмного забезпечення для міні-ЕОМ. Саме на цьому він заробив свій первинний капітал.

У 1991 р. Я. І. Джоджик заснував фінансово-промислову компанію «Технотерн», яка донині займає міцні позиції на ринку, а у 1995 р. став президентом Ліги підприємців Тернопільщини.

Протягом 1994–1998 рр. Ярослав Іванович був депутатом Тернопільської обласної ради. У 1995 р. його обрали членом Проводу Конгресу української інтелігенції, а з 1999 р. — головою Тернопільської обласної організації Української Народної Партії, членом Центрального Проводу та Правління УНП. У 1998 р. Ярослав Джоджик був обраний народним депутатом від Тернопільського виборчого округу № 163, а у 2002 р. — за списками виборчого блоку «Наша Україна» (№ 52). У 2006–2007 рр. він знову став депутатом Тернопільської обласної ради, а потім утретє увійшов до складу Верховної Ради України — за списками виборчого блоку «Наша Україна — Народна самооборона» (№ 74). Упродовж 2006–2007 рр. Ярослав Іванович був радником голови правління ТОВ «Галтрейд».

Я. І. Джоджик — автор та співавтор багатьох законопроектів, зокрема «Про декларування вищими посадовими особами України, державними службовцями I–III категорії та керівниками органів місцевого самоврядування майна, доходів і витрат», «Про визнання зобов'язань колишнього Ощадного банку СРСР перед громадянами України боргом Російської Федерації», «Про державні закупівлі в умовах фінансової кризи», «Про особисте селянське господарство» (щодо надання статусу безробітного), «Про визнання Організації українських націоналістів (ОУН) та Української повстанської армії (УПА) воюючою стороною у боротьбі за свободу і незалежність Української держави», «Про збереження архітектурної та містобудівної спадщини», «Про заборону комуністичної ідеології та ліквідацію символів тоталітарного та комуністичного режимів», «Про люстрацію».

Разом зі своєю дружиною Ольгою Ярослав Іванович виховує двох дітей — доньку Наталю та сина Олега.

Життєве кредо Ярослава Джоджика — відомі слова П'єра Бомарше: *«Жити — означає боротися, боротися — означає жити».*

Пікетування Верховної Ради Українською Народною Партією з вимогою прийняти спільну заяву українського парламенту у відповідь на російську інформаційну агресію

Народився 21 серпня 1954 р. у с. Шушківці Лановецького району Тернопільської області в селянській родині Миколи Федоровича та Парасковії Марківни.

Після закінчення Білозірської середньої школи розпочав трудову діяльність у 1971 р. теслярем будівельного управління «Опорядбуд» м. Тернопіль. Служба у війську в Архангельській області додала хлопцеві впевненості у собі і ще раз переконала: для повної реалізації себе потрібно вчитися, працювати, постійно вдосконалюватися. Тому він вирішив отримати освіту в одному з найкращих вузів — у Львівському державному університеті імені Івана Франка, де навчався впродовж 1974–1980 рр. на фізичному факультеті. На вибір професії юного Василя вплинула яскрава особистість учителя фізики. Отриманий диплом за спеціальністю «Радіофізика та електроніка» став у нагоді в Науково-виробничому об'єднанні «Термоприлад», де за сімнадцять років Василь Миколайович пройшов шлях від інженера до заступника генерального директора. У 1997 р. його призначено Головою правління ВАТ «Мікроприлад».

Протягом 1997–2000 рр. в alma mater він здобуває другу вищу освіту — економічну, в 2003 р. захищає дисертацію і постійно співпрацює з університетом із питань інноваційних технологій. Від 1998 р. очолює Державне підприємство «Львівський науково-виробничий центр стандартизації, метрології та сертифікації» (ДП «Львівстандартметрологія») з філіями у Дрогобичі та Червонограді, в колективі якого працюють 24 випускники 14-ти факультетів славетного вузу. Одночасно він є Головним державним інспектором Львівської області з державного нагляду за якістю продукції, дотриманням стандартів, норм і правил, керівником Органу зі сертифікації ДП «Львівстандартметрологія». За керівництва Василя Миколайовича діяльність центру значно активізувалася, а проведена у 2003 р. реорганізація забезпечила цілісність і єдність у вирішенні проблем якості, питань технічного регулювання та споживчої політики в регіоні. За цей час колектив став більш згуртованим, йому були створені комфортні умови для роботи, намітилися нові напрямки і перспективи розвитку центру, зокрема наукові.

Стратегічний курс, якого дотримується у своїй діяльності Василь Миколайович, спрямований на захист інтересів споживачів, охорони довкілля, підвищення якості та конкурентоспроможності продукції (послуг), застосування ресурсощадних технологій у регіоні. А також на запровадження єдиної технічної політики щодо функціонування державних систем стандартизації, сертифікації, єдності та достовірності вимірювань. У комплексі все це сприяє забезпеченню безпеки продукції (товарів, робіт, послуг), розвитку пріоритетних галузей виробництва, що виготовляють високотехнологічну продукцію та володіють великим експортним потенціалом, і, що не менш важливо,

Друзюк Василь Миколайович

Випускник фізичного (1980 р.)
та економічного факультетів (2000 р.)

Генеральний директор
ДП «Львівстандартметрологія».
Кандидат технічних наук, доцент Львівської
політехніки, заслужений працівник
промисловості України

налагодженню партнерських відносин з іноземними виробниками; дає новий імпульс у розвиток вітчизняної фундаментальної та прикладної науки й національної економіки загалом. Завдяки мудрим і виваженим рішенням керівника на сьогодні ДП «Львівстандартметрологія» добре відоме за межами Львівщини.

На знак глибокої пошани та визнання Василя Миколайовича Друзюка було нагороджено нагрудним знаком Держспоживстандарту України «За заслуги в стандартизації, метрології та акредитації» (2001 р.), «За заслуги» (2004 р.).

Він — автор численних наукових праць, розробок у галузі технічного регулювання, член президій Об'єднання підприємств і організацій Львівської області та Української технологічної академії (відділення «Сертифікація технологій, виробів і матеріалів»), член учених рад ДП НДІ «Система», НУ «Львівська політехніка», а також член ради Західного наукового центру Національної академії наук України. Життєве кредо турботливого керівника таке: *«Якщо хочеш бути успішним — будь ним, але при цьому не забувай щось корисне робити для суспільства»*.

Серед захоплень Василя Друзюка — мисливство і садівництво.

З коханою дружиною Любов'ю Миколаївною, також випускницею цього вузу, факультету прикладної математики і механіки, виховали двох синів, радіють трьом онукам.

Дурдинець Василь Васильович

Випускник юридичного факультету (1960 р.)

Перший віце-прем'єр-міністр України.
Виконувач обов'язків Прем'єр-міністра України
(1996–1997 рр.). Почесний професор Київського
національного університету внутрішніх справ

Народився 27 вересня 1937 р. в с. Ромочевиця на Закарпатті в багатодітній селянській родині Василя Івановича та Марії Юрївни. Рід Дурдинців поважали односельці за працьовитість і добру вдачу. Батьки змалку навчали дітей доброти, мудрості й любові. Василько був усебічно обдарованою дитиною: грав в основному складі сільської футбольної команди, входив до складу самодіяльного оркестру народних інструментів (домбра-бас), відмінно навчався у школі.

У 1955 р. Василь Васильович закінчив школу і вирушив до Львова, щоб вступити на факультет журналістики Львівського державного університету імені Івана Франка. У вузі члени приймальної комісії пояснили юнакові, що

для вступу на обраний факультет необхідно мати опубліковані статті (яких, на жаль, він не мав) і рекомендували подати документи на юридичний.

Ставши студентом, В.В. Дурдинець одразу поринув у громадську роботу: вже на третьому курсі він очолив штаб будівельних робіт університетського санаторно-оздоровчого табору в Карпатах, на четвертому став керівником комсомольської організації вузу, на п'ятому — другим секретарем Львівського міськкому комсомолу.

Після закінчення університету працює на різних керівних посадах ЛКСМУ, ЦК ВЛКСМ, а згодом — ЦК Компартії України.

У 1978 р. В. В. Дурдинець призначений заступником, а в 1982 р. — першим заступником міністра внутрішніх справ УРСР, у лютому 1991 р. — обирався головою постійної Комісії Верховної Ради з питань оборони й державної безпеки.

Активна, цілеспрямована, юридично обґрунтована законодавча робота Василя Васильовича сприяла обранню його 29 січня 1992 р. першим заступником Голови Верховної Ради України.

У 1994 р. Указом Президента України В. В. Дурдинець призначений першим заступником голови Координаційного комітету з питань боротьби з організованою злочинністю при Президентіві України, з липня 1995 р. — віце-прем'єр-міністром України з питань державної безпеки і надзвичайних ситуацій та головою вище названого комітету.

18 червня 1996 р. В. В. Дурдинця призначили першим віце-прем'єр-міністром України.

З 19 червня по 20 липня 1997 р. він виконував обов'язки Прем'єр-міністра України.

З 1999 р. Василь Васильович обіймає посаду міністра України з питань надзвичайних ситуацій та у справах захисту населення від наслідків Чорнобильської катастрофи.

Член Ради національної безпеки і оборони України (1995–2002 рр.), а з грудня 2002 р. до вересня 2003 р. — Надзвичайний і Повноважний Посол України в Угорській Республіці.

Зустріч із першим деканом юридичного факультету академіком П. П. Михайленком. Київ, 2005 р.

Засідання Верховної Ради України першого скликання. І. С. Плющ та В. В. Дурдинець — перший заступник Голови Верховної Ради України, 1992 р.

Уряд України із Президентом України Л. Д. Кучмою, 2000 р.

Нині В. В. Дурдинець передає свій багатий життєвий і професійний досвід курсантам Київського національного університету внутрішніх справ, де працює головою наглядової ради, здійснює керівництво Громадською радою при МНС України й очолює асоціацію «Чорнобиль» органів внутрішніх військ МВС України.

У своїй політичній державотворчій діяльності завжди дотримується думки, що глибоке знання справи, патріотизм, самовіддане служіння народу, високі моральні якості державного службовця є головною запорукою успіху.

Удостоєний спеціального звання генерала внутрішньої служби України з врученням «Зірки генерала армії України», ордена князя Ярослава Мудрого IV і V ступенів, орденів

Трудового Червоного Прапора, «За заслуги» III ступеня, «Знак Пошани», «За особисту мужність» та багатьох інших нагород.

Крізь роки проніс Василь Васильович у серці вдячність Л. К. Воронвій, яка порадила йому обрати саме юридичний факультет університету, а також декану рідного факультету П. П. Михайленку, викладачам В. І. Калиновичу, В. С. Кульчицькому, П. О. Недбайлу, І. М. Пахомову, Н. І. Титовій. Отримані у вузі знання стали міцною базою для подальшої професійної діяльності.

Сьогодні поряд з паном Василем Ольга Яківна — заслужений лікар України, фахівець високого рівня, доброзичлива людина, щира і надійна подруга, завдяки якій у домі Дурдинців завжди затишно.

Протягом усього життя пан Василь зберіг у серці батьківський заповіт: «Діти, куди б не закинула вас доля, пам'ятайте: тільки любов, доброта та чесна праця врятують вас від усіх бід». Саме ця настанова допомогла Василю Васильовичу сформулювати власне кредо: «Ніколи не забувай про те, що ти Людина».

Високий професіоналізм, цілеспрямованість, порядність, чесність, надзвичайна працездатність, уміння зацікавити своїми ідеями людей та шляхетність Василя Дурдинця дозволили йому стати одним із видатних політичних діячів, які творили нову історію України, як Леонід Кравчук, Леонід Кучма, Іван Плющ. Вони підсилили своїм щирим і героїчним патріотизмом чин творчої та наукової інтелігенції, зрештою волевияв усього нашого народу, наші прагнення до суверенного національного державного життя.

Зустріч у Національному Чорнобильському музеї із Генеральним секретарем ООН Кофі Аненом. Київ, 2001 р.

Дунаєва Юлія Олексіївна

1954–2008 рр.

Випускниця юридичного факультету (1979 р.)

Приватний нотаріус
(1997–2008 рр.)

Народилася 8 травня 1954 р. у м. Ківерці Волинської області. Батько Олексій Юхимович працював зварювальником в АТП, а мати Євгенія Василівна — коректором у районній друкарні.

Упродовж трьох років після закінчення школи Юлія Олексіївна була робітницею сувенірного цеху Ківерцівського лісгоспзагу, здобуваючи необхідний для вступу на юридичний факультет стаж роботи.

У 1974 р. вона стала студенткою Львівського державного університету ім. І. Франка. Згодом, коли вже минуло багато років плідної роботи й було набуто великого і цінного досвіду юридичної діяльності, Юлія Олексіївна казала, що це не вона обрала свою професію, а професія обрала її. Дуже відповідальна й обов'язкова, вона під час навчання була старостою групи і душею студентської компанії, мала товариську й веселу вдачу, користувалася повагою однокурсників, а пізніше й колег.

Словами вдячності Юлія Дунаєва згадувала своїх викладачів, які крім ґрунтовних знань, завжди давали студентам мудрі життєві і професійні поради: Я. І. Безутлу, А. М. Савицьку, З. В. Ромовську, Т. І. Цигилика, В. Т. Нора.

Після закінчення навчання працювала адвокатом у юридичній консультації Залізничного району м. Львова. У 1980 р. Юлія Олексіївна разом із родиною переїхала до Луцька і в серпні 1980 р. була призначена заступником старшого нотаріуса Першої

луцької державної нотаріальної контори, а за три роки — старшим нотаріусом. У 1997 р. вона розпочала свою приватну діяльність у Луцькому міському нотаріальному окрузі. Щодня до її офісу приходило багато клієнтів, і кожен отримував кваліфіковану юридичну допомогу. Професія вимагала виваженості, стриманості, уваги до деталей у справах, великої терплячості. Навіть Оноре де Бальзак колись зазначив, що «нотаріус мусить бути надміру терплячим». Такі її особисті людські якості, а також високий професіоналізм Ю. О. Дунаєвої ґрунтувалися на досконалому знанні законів, безупинній праці над собою як правником.

Тривалий час Юлія Олексіївна була членом кваліфікаційної комісії при обласному управлінні юстиції, членом науково-консультативної ради. Неодноразово її нагороджували грамотами Міністерства юстиції України та відзнаками Волинської облдержадміністрації і Волинського обласного управління юстиції. У 2008 р. її ім'я було внесене до Золотої книги нотаріату України, такої честі Ю. О. Дунаєва удостоїлася за багаторічну бездоганну роботу в нотаріаті, вагомий особистий внесок у розбудову правової держави, становлення та підвищення ролі українського нотаріату, високий професіоналізм та активну громадську діяльність.

Юлія Олексіївна завжди знаходила підтримку в чоловіка Рєви Сергія Вікторовича, нині заступника Голови Київського районного суду м. Одеси. Як юрист він завжди розумів складність обраної дружиною професії. Разом вони виховали двох чудових дітей, які, за прикладом батьків, теж обрали професію юриста. Юлія Олексіївна дуже раділа і пишалася успіхам доньки Олени, яка закінчила Інститут професійних суддів при Одеській національній юридичній академії і працює приватним нотаріусом. Син Дмитро — студент IV курсу того ж навчального закладу.

У пам'яті своїх рідних і колег Юлія Олексіївна залишилася щирою, доброю, турботливою мамою, дружиною і донькою.

25 років після випуску: Ю. О. Дунаєва, В. В. Шершун та С. В. Рева, 2004 р.

Народився 17 лютого 1943 р. у м. Львові.

Класичну музичну освіту Тадей Едер здобував у Львівському музичному училищі імені С. Людкевича, потому вступив на юридичний факультет Львівського державного університету імені Івана Франка, який закінчив у 1974 р.

Упродовж 1967–1972 рр. — артист оперної студії Львівської консерваторії імені М. Лисенка та Державної заслуженої хорової капели «Трембіта».

З 1972 р. Т. Едер працює заступником директора Львівського театру опери та балету імені І. Франка. У 1988 р. як прекрасний фахівець був переведений на посаду директора Львівської обласної філармонії. Під його керівництвом були створені високопрофесійні колективи «Віртуози Львова» та «19-й клас».

За плідну творчу та організаційну роботу в 1993 р. Т. О. Едеру присвоєно звання «Заслужений працівник культури України».

У 1998 р. Тадея Олександровича призначено директором Львівського театру опери та балету імені І. Франка (з 2000 р. — імені С. Крушельницької).

З колективами, які очолював, гастролював у 29 країнах світу, презентуючи симфонічне, камерне й оперне виконавство України. У філармонії та оперному театрі Т. Едер провів дев'ять міжнародних фестивалів «Віртуози», три міжнародні конкурси оперних співаків імені С. Крушельницької. Був одним з організаторів міжнародного проекту «Гранди мистецтва».

Здійснив сміливі творчі проекти, які привернули увагу громадськості. Це, зокрема, замовлення одному з найкращих сучасних композиторів України М. Скорика опери «Мойсей» та постановка її на львівській сцені. Твір одержав благословення Святійшого Отця Папи Римського Івана Павла II.

Львівський театр опери та балету імені С. Крушельницької — складний творчий організм, у якому понад 500 осіб об'єднані спільною метою, а для Тадея Олександровича це виплекана ним одна велика родина.

У період економічних і фінансових труднощів директор знаходить можливість покращити матеріальне становище театру: придбано музичні інструменти, оргтехніку,

Т. О. Едер зі Святійшим Отцем Папою Римським Іваном Павлом II

Едер Тадей Олександрович

Випускник юридичного факультету (1974 р.)

Генеральний директор — художній керівник Львівського національного академічного театру опери та балету імені Соломії Крушельницької. Заслужений працівник культури України

створено веб-сторінку в Інтернеті, проведено ремонт закулісної частини театру, реставрацію і обладнання хорового та балетного залів тощо.

Пан Едер бере активну участь у громадському житті Львова: є членом Ліги творчих спілок Львівщини, головою Ради директорів театрів Львівщини та членом вченої ради Львівської національної музичної академії імені М. Лисенка.

Опублікував у співавторстві фотонарис «Львівський театр опери та балету імені Івана Франка». Був ініціатором встановлення у дзеркальному залі театру бюстів видатних митців, які в різний час творили славу театрові.

Самовіддано працює над відродженням духовності, відтворенням та розвитком культурних традицій українського народу. Указом Президента України нагороджений орденом «За заслуги» II та III ступенів. Т. О. Едер також є лауреатом міжнародних премій Лео Вітошинського (Австрія), Михайла Стріхаржа (Німеччина), нагороджений Офіцерським Золотим Хрестом (Польща), медаллю ім. Пушкіна (Росія), орденом Святого Рівноапостольного князя Володимира Великого III ступеня.

Багато років минуло відтоді, як Тадей Едер залишив студентську лаву, але й сьогодні шанований очільник великого театрального колективу підтримує дружні стосунки зі своїми колишніми наставниками — викладачами Львівського державного університету імені Івана Франка П. М. Рабиновичем, Б. Й. Тициком, Г. Л. Рябошапкою, Т. І. Цегеликом, В. І. Чушенком, В. Т. Нором, В. В. Луцем.

Життєве кредо Тадея Олександровича Едера: *«Де б ти не був, ким би не працював, які б посади не обіймав, які б ордени і медалі не мав — завжди залишайся Людиною».*